

ÇAY SAATI

Halime TOROS

Kadın, “Ne içersiniz?” diye sormuştu.

Öyle uzun boylu oturmayaacaklarına göre, herhâlde çay isterlerdi. Bir kamu kuruluşunda tanımadığınız insanlar ne içeceğinizi sorarlarsa, “çay alayım” dersiniz kibarca.

Ayak uçlarına basarak girmişti odaya. Babası adıyla sanıyla kendini tanıtmış, ondan da spastik diye söz etmişti. Hayır, zekâ problemi yoktu, hareket etmekte bir de konuşmakta güçlük çekiyordu. Ama herkes ona geri zekâlıymış gibi davranıyordu.

Zannedildiği gibi küçük de değildi. Çocuk, hiç değildi. Niye herkes ona küçücükmiş gibi davranıyordu?

Kadına öyle geldi ki; seçmediği bir bedeninin içine hapsedilmişti. Biraz daha çırpınsa, gayret gösterse, bir yetişkin olarak silkinip çıkacak gibiydi.

Delikanlıya öyle geldi ki, onun kurtulmasını, sapsağlam ve normal olmasını dileyen kadın da duvarlarla çevriliydi. Sadece bilmiyordu. Bir sakatı görmezden de gelmiyordu. Gerçekten görmüyordu. Görebilmek için gözlerinin içine bakmalıydı. Bakmıyordu.

Kadınsa ne istediğini söylemek için nasıl çabaladığı görülsün istemez herhâlde, diye düşünmüştü. Çaresiz görünmeyi oldum olası acıklı bulmuştur. Okuduğu onca kitaba, yaşadığı onca tecrübeye rağmen yine gözlerini kaçırdı.

Delikanlı da ağzından çıkmak üzere olan sözcüklerini yuttu gerisin geriye. Kimse elini sıkmayacak, gözlerine bakmayacaksa, susmak en doğrusuydu.

Bir sessizlik oldu.

Genellikle bu sessizlik; “Gitse de bitse artık. Gitse de, bir “oh” çeksem. Elimi ağzıma götürebildiğime, çatalı tuttuğuma, konuşabildiğime şükretsem. Allahım başa verme!” türünde cümlelerle ağırlaşmış katlanılmaz bir hal alırdı.

Ne diyeceklerini bilemedikleri için susardı insanlar. Ya da ne deseler saçmalamış olurlardı.

Bu kez farklı olabilir miydi? Bütün sesler, sanki herkes sussun, o konuşsun diye bir kenara çekilmişlerdi.

Kadın başını kaldırdı. Göz göze geldiler. Bir an için bile olsa tutundular birbirlerine, dokundular.

“Seni dinleyecek zamanım da var, sabrım da. Rahatla diye kaçırırım gözlerimi. Rahat olursun diye düşündüm.”

Oda öyle sessizdi ki, delikanlı kadının iç sesini duydu.

Hah, şimdi oldu, dedi. Doğru değildi ama neyse. Bu çabayı acıklı bulan ne çok insanla karşılaşmıştı. Ne çok göz kendini sakınmıştı. Ne çok insan cümlelerini ağızından alıp tamamlamıştı. Bir insanı dinlemek bu kadar mı yorucuydu?

Yine de biri beni dinlesin, diye çırpınmaktan vazgeçmemişti.

Yeniden ne istediğini söylemeye yeltendi.

Bir başlasa gerisini getirecekti. Babası eğer, “Ben çay içerim, çocuk da gazoz” demeseydi, tastamam bir cümle kuracaktı.

Kötücül bir bakış attı adama; sus da konuşayım! Sonra kadına baktı.

Anla beni, dedi; kimseye muhtaç etmeden...

Adam susmuyordu. Delikanlının ne tür bir spastik olduğunu, tek başına neleri yapıp yapamadığını, engelli yardımının aslında yetmediğini, toplumun duyarsızlığını...

Çaycı çocuğun bir çay bir de gazozla içeri girmesiyle adam sustu. En başa dönmüş oldular böylece. Kadın, “Ne içersiniz?” diye sormuştu. Delikanlı henüz ağızını açmamıştı. Birazdan açacaktı.

Gözlerini gazoz şişesinden ayıramıyordu. Çok mu susamıştı?

Bir sorun vardı. Ama neydi?

Delikanlı bir gazoz şişesine baktı, bir babasına baktı, sonra da kadına.

Sitemkârdı.

Çaycı çocuk “gazoz kime abla” diye sordu.

Kadın cevap vermedi. Çaycının girişiyle telaşı artan delikanlının söylemek üzere olduğu şeye dikkat kesilmişti.

Ama daha sözcükler ağızdan çıkmadan anladı ne demeye çalıştığını. İnsan gazozun yanında bir de pipet istemeyi düşünemeyecek kadar mı özürlüydü?

Şişe pipet olmadan çocuğun ağızına ulaşabilir miydi?

Yoksa tersi mi olacaktı?

SORU-CEVAP

Aslında ne içmek isterdin?

Soru uzunca bir zaman yanıt bekledi. Sonra sıkıldı beklemekten. O kadar hızlı uzaklaştı ki, cevap ardından koşsa da yetişemedi.